

Onomàstics femenins començats per consonant: *Maria* (III)

(ALDC, VIII, 1902. *Na Maria*)

El nom *Maria* (dim. *Marieta* 35, 100) prové del grec del Nou Testament MARIÀM, d'origen hebreu, usat pels primers cristians de llengua llatina amb retroacció de l'accent en *Mariám*, perquè el llat. no coneix paraules oxítones, que és l'origen de *Maria*, un dels noms personals femenins més difosos per posar els nounats sota la seva protecció, circumstància que contrasta amb el nom *Jesús*, que en cat. i en altres llengües s'evita com si fos una falta de respecte vers el Salvador (Tagliavini, 1982). El ross. *Mari*, que conviu amb *Maria*, és pres del fr. *Marie*.

La manca d'ús de l'antropònim *Maria* en algunes localitats s'ha resolt a efectes fonosintàctics amb altres noms

començats per consonant: *Joana* 116, 145, *Xuana* 161, [χ]*uana* 136, [χ]*uanita* 36, *Pepa* 49, *Fontanelles* 49, *Teresa* 131. A notar *la tia Maria* 125, quan és una dona gran, encara que no sigui tia.

En la distribució geogràfica *Maria* és un nom general, mentre que el gal·licisme *Mari* ocupa part del rossellonès. Pel que fa a l'ús de l'antropònim com a objecte directe se sol construir precedit de la preposició *a*: *he vist a na Maria* 47, *he vist a Maria (Xuana)* 98, 124, 144, 153, 161, 165, *he vist a la Maria* 128, 133, *hai vist a Maria* 108, 140, però *hai vist la Maria* 141.

